

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 10.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

Kjøbenhavn, den 1. Decbr. 1888.

I. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Til Overvejelse.

Ved

Line Luplau.

Skal vi Kvinder naa frem til Deltagelse i det politiske og kommunale Arbejde, saa tror jeg vi maa blive enige om en langt mere aktiv Optræden end hidtil. — Vi maa frem af Krogene til Dagens Lys, vi maa frem fra Hovedstad, fra Land og By, og »danne Valgretsforeninger«, i hvilke hver Kvinde føler sig forpligtet til at virke til Opnaaelse af politisk og kommunal Valgbarhed og Stemmeret. Vi kan ikke vente, at Rettighederne skal flyve som stegte Duer ind i Munden, vi maa vise »Hvad vi vil«. Vi maa fordre, forlange som den, der saa længe har lidt Uret, men nu er vaagnet til klar Bevidsthed om sin Ret og de dermed følgende Forpligtelser. Politisk og kommunal Valgret for Kvinden, baade for den gifte og for den ugifte, er Døren, som maa lukkes op, og derpaa maa vi anvende alle vore Kræfter, saa vil alle de andre Kvindesagsspørgsmaal, som versere nu for Tiden, løses ad en fuldstændig naturlig Vej. Naar vi først faar Ret til at tale vor egen og vore Søstres Sag paa Ting og i Kommunen, saa vil d'Hr. *dér* faa at vide, hvad det er, de saa længe har unddraget os Adkomst til, saa vil de faa at vide, hvad vort Tarv er, saa vil de erfare, at kun en Kvinde kan udtale, hvad vi Kvinder haabe, ønske, længes efter, trænge til.

At de Mænd, der tale ivrigt imod de Forslag, som blive indbragte til vor Fordel (til Ex. *Fr. Bøjers* Forslag »Ægtefællers formueretlige Stilling«), ikke har Begreb herom, det kan enhver Kvinde overbevise sig om, som vil gøre sig den Ulejlighed at overvære

Folketingets Forhandlinger, naar en saadan Sag er for — nej, de Mænd kan ikke komme bort fra det alderstegne Beskyttelsessystem, i Kraft af hvilket Hustruen er den fine Plante, der skal fredes — de have ikke Forstaaelse af, at det, vi forlange, er lige Ret med Manden til at arbejde og erhverve, men ogsaa derat følgende Ret til at raade med over det erhvervede.

Vi maa altsaa *selv arbejde*, men *hvorledes* og ved hvilke Midler? Danne Foreninger rundt om i Landet, hvor alle Kræfter samles om det ene Maal: »*Valgret for Kvinder*«. Adresser til Rigsdagen, hvori vi tilkendegive vore Ønsker i den Retning, er jo godt nok, idet de bringe Kvinderne til at tænke over denne Sag, at det kunde være *ønskeligt* at opnaa Valgret, men Foreningens Medlemmer maa arbejde solidarisk for at den kan blive til Lov. Der føres løs Tale nok om den Valgret for Kvinder, men arbejd selv paa, at Lovgivningsmagten kan fornemme, at det er dit Alvor!

Og med Midlerne? Foreningens Medlemmer skulde forpligte sig til ved alle forekommende Lejligheder, ved alle til Raadighed staaende Midler at tilkendegive, at det er vor Higen, vort Ønske og vort Haab at naa dette Maal, og at det er vor faste Tro, at før vi komme til at arbejde i Lovgivningsværket, baade paa det politiske og kommunale Omraade, før vi faa Borgerpligter og Borgerrettigheder, før mener jeg, vil *det* være forsvindende, *hvad* vi kan udrette paa de mangfoldige Punkter hvor Kvindens Menneskeret nu er skudt til Side.

Foreningens Medlemmer skulde forpligte sig til at slaa til Lyd ved Valghandlinger, Vælgermøder, Prøvevalg, (og der er da heldigvis ingen Lov, der forbyder os at tale *dér*), hvor de Mænd er til Stede, der først og fremmest skal kende vore retfærdige